

Jan Paweł II

Dziewica wydaje na świat Mesjasza : Pasterka w Bazylice św. Piotra : (25 grudnia 2002 r.)

Salvatoris Mater 5/2, 352-353

2003

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

i w Jego ludzkich rysach odzwierciedlają się cechy Matki, Jej styl wychowania, Jej sposób bycia i odczuwania. Dlatego, jeżeli chcemy głęboko kontemplować Oblicze Chrystusa, musimy odwołać się do Maryi, która w pełni przyjąwszy plan Boga, «uksztaltowała» Syna w najbardziej szczególny sposób, towarzysząc Jego rozwojowi na każdym kroku.

Również i my możemy zatem przyjąć zaproszenie, jakie św. Bernard kieruje do największego z poetów Dantego Alighieri: «Patrz na oblicze, które najbardziej przypomina Chrystusa, bo tylko jego przejrzystość może ci pomóc zobaczyć Chrystusa» (*Raj XXXII*, 85-87). Maryja jest rzeczywiście jasną Jutrzenką nowej ewangelizacji, niezawodną Przewodniczką na drodze Kościoła w trzecim tysiącleciu.

Pogłębiać refleksję mariologiczną

4. Ogromnie doniosłe staje się zatem zaangażowanie teologiczne, kulturowe i duchowe tych, którzy poczynając od was, drodzy członkowie Papieskiej Akademii Maryjnej oraz Papieskiej Akademii Niepokalanej – podejmują refleksję nad postacią Przenajświętszej Maryi, by w sposób coraz doskonalszy Ją poznawać. Potrzebne są również badania interdyscyplinarne, które przyczyniają się do rozwoju refleksji mariologicznej poprzez sięganie do nowych źródeł, poza tymi bardziej tradycyjnymi, by uzyskać dalsze bodźce do badań teologicznych. Myślę tu, na przykład, o świętych i ich osobistym doświadczeniu; a także o sztuce chrześcijańskiej, która od zawsze upodobała sobie Maryję jako jeden z ulubionych tematów; oraz o pobożności ludowej, która dodając pierwszeństwo aspektowi «uczuciowemu», pozostawiła nam wielkie świadectwa misji Maryi w życiu Kościoła.

Stosowną okazją do zwiększenia tego zaangażowania będzie 150. rocznica ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Maryi. Obydwie Papieskie Akademie Maryjne, każda w ramach swej działalności i odpowiednio do swych szczególnych kompetencji, powinny dołożyć wszelkich starań, aby ta uroczystość stała się sposobnością do podjęcia nowego wysiłku teologicznego, kulturalnego i duchowego, mającego na celu ukazanie ludziom naszych czasów sensu i najbardziej autentycznego przesłania tej prawdy wiary. [...]

Pasterka w Bazylice św. Piotra (25 grudnia 2002 r.)⁴

Dziewica wydaje na świat Mesjasza

1. «*Dum medium silentium tenerent omnia...* – Gdy głęboka cisza zaległa wszystko, a noc dosięgała połowy swego biegu, wszechmocne Słowo Twoje, Panie, przyszło z królewskiego tronu» (Ant. do *Magnificat*, 26 grudnia).

⁴ „L'Osservatore Romano” 24(2003) nr 2, 21.

W tę świętą noc spełnia się pradawna obietnica. Czas oczekiwania dobiegł końca i Dziewica wydaje na świat Mesjasza.

Jezus rodzi się dla ludzkości poszukującej wolności i pokoju. Rodzi się dla każdego człowieka udręczonego grzechem, potrzebującego zbawienia i spragnionego nadziei.

Tej nocy Bóg odpowiada na nieustanne wołanie ludów: «Przyjdź, Panie, zbaw nas!» Jego przedwieczne Słowo miłości przyjęło nasze śmiertelne ciało. *Sermo tuus, Domine, a regalibus sedibus venit*. Słowo weszło w czas. Narodził się Emmanuel – Bóg z nami.

W katedrach i w bazylikach, jak też w najmniejszych i najbardziej odległych kościołach we wszystkich stronach świata chrześcijanie śpiewają z przejęciem: «Dziś się narodził Chrystus Pan, Zbawiciel» (psalm responsoryjny).

2. Maryja «powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie» (Łk 2, 7).

Oto ikona Bożego Narodzenia: bezbronne niemowlę, które kobiece dłonie zawijają w ubogie pieluszki i składają w żłobie.

Któż mógłby pomyśleć, że ta maleńka istota ludzka jest «Synem Najwyższego» (Łk 1, 32)? Tylko Ona, Matka, zna prawdę i strzeże tajemnicy.

Tej nocy my także możemy wniknąć w Jej spojrzenie, by rozpoznać w tym Dziecięciu ludzkie oblicze Boga. Również my – ludzie trzeciego tysiąclecia – możemy spotkać Chrystusa i kontemlować Go oczyma Maryi.

Noc Bożego Narodzenia staje się w ten sposób szkołą wiary i życia. [...]

Bożonarodzeniowe orędzie „Urbi et Orbi” (25 grudnia 2002 r.)⁵

Narodzenie Jezusa tajemnicą radości, miłości i pokoju

1. «*Puer natus est nobis, et Filius datus est nobis* – Dziecię nam się narodziło, Syn został nam dany» (Iz 9, 5).

Przeżywamy dziś na nowo *tajemnicę Bożego Narodzenia*: również dla ludzi naszego czasu rodzi się to Dziecię, niosące światu zbawienie, a wszystkim ludziom radość i pokój. Wzruszeni stajemy przed szopką, aby wraz z Maryją spotkać Oczekiwanego przez narody, Odkupiciela człowieka, którego pragną wszystkie ludy.

Cum Maria contemblemur Christi vultum. Z Maryją kontemplujemy oblicze Chrystusa: w Dziecięciu owiniętym w pieluszki i złożonym w żłobie (por. Łk 2, 7) przychodzi Bóg, aby nas nawiedzić i skierować

⁵ „L'Osservatore Romano” 24(2003) nr 2, 22-23.